

Geslaagd! De vlag mag uit!

Ashley Bosman (foto links) is geslaagd voor het VMBO-tl met een prachtige cijferlijst waaronder een 10 en twee negens en verder achten en zevens. Na de zomervakantie start ze met haar opleiding verpleegkunde. Haar begeleider pleegzorg is heel trots en vindt het echt een topprestatie na wat ze afgelopen jaren heeft meegemaakt.

Ook Justin heeft zijn diploma MBO niveau 1 gehaald. Ook zijn stage verliep erg goed. Justin studeert nog even door en gaat volgend jaar niveau 2 doen. Super goed gedaan, Justin!

Alle pleegkinderen met een diploma, van harte gefeliciteerd namens het team van Kenter Pleegzorg.

INLEIDING

De zomer is feestelijk begonnen. Enkele pleegkinderen hebben de middelbare school afgerond en een diploma gehaald. Daarvoor alle lof! Ook voor degenen die niet genoemd worden in deze Novajo.

In een tweedelig interview kunt u lezen hoe Anna en Kim hun pleegzorgperiode ervaren hebben. Pleegmoeder Marrit schrijft in deze Novajo weer haar herkenbare column over haar pleegdochter. Rob van Dam, onze nieuwe bestuurder, vertelt hoe hij de eerste contacten met team pleegzorg ervaren heeft. Ook hij was aanwezig op de inspirerende avond met Else-Marie van den Eerenbeemt. De PleegOuderRaad (POR) kijkt hier met u op terug. In de week van de pleegzorg, 1-8 november 2017, wil de POR weer een avond organiseren. Zet donderdag 2 november alvast in uw agenda! Kenter Pleegzorg is hard op zoek naar nieuwe pleeggezinnen. Wij vertellen u hoe we kindgericht gaan werven. Voor Maria en Erik zoeken wij pleeggezinnen in de directe omgeving van hun school. Heeft u een plekje vrij in de zomervakantie? Kenter Pleegzorg heeft een groot tekort aan crisispleeggezinnen. Meldt u zich aan bij uw begeleider pleegzorg of bij ons secretariaat. Afsluitend vindt u wetenswaardigheden in "wist u dat.." en een mooi gedicht over hechting.

Het team Kenter Pleegzorg wenst u een hele fijne zomer!

DRIEMAANDELIJKE UITGAVE VAN

kenter
JEUGDHULP

KENTERJEUGDHULP.NL • 023 5202500

Reageren? De redactie van Novajo bestaat uit Marjolein Colenbrander, Marieke van Diepen, Noortje Eijking, Shirley Janzen, Brigitte Kuypers, pleegmoeder Marrit, Kisten van Tol en Yolande Hijmans (eindredactie). Neem gerust contact op met een van de redactieleden via het secretariaat van Kenter Pleegzorg.

DUBBELINTERVIEW: ANNA & KIM

Anna en Kim zijn twee zussen, die opgegroeid zijn in verschillende pleeggezinnen. Anna is getrouwd en heeft inmiddels eigen kinderen. In de volgende interviews kijken Anna en Kim terug op hun leven en vertellen wat pleegzorg voor hen betekend heeft. Anna en Kim zijn meer dan 30 jaar geleden uit huis geplaatst. Samen met hun twee oudere broers kwamen zij op een crisisgroep terecht, waar zij ongeveer negen maanden gewoond hebben. De twee jongens kwamen daarna samen in een gezinsvervangend tehuis terecht. De meisjes werden ieder apart in een pleeggezin geplaatst.

Hoe is het zo gekomen? Wat ging er thuis mis?

Anna vertelt dat hun moeder in die tijd een alleenstaande vrouw was met vier kleine kinderen van twee verschillende vaders. Moeder kon de verantwoording voor de opvoeding van de vier kinderen niet aan. Onze moeder had geen vaste verblijfplaats en hield zich bezig met Winti, een traditionele Afro-Surinaamse religie.

Onze moeder moest alles alleen doen. Van haar familie kreeg ze geen steun. De familie had zelfs een negatieve invloed op haar. Mijn moeder was een argwanende en onvoorspelbare vrouw. Ze sloeg haar zoons. Wij als meisjes waren haar lievelingetjes. We zijn van een andere vader en werden beter behandeld. Helaas liep ook die relatie mis en werd de situatie thuis onhoudbaar. We werden uit huis geplaatst.

Waar zijn jullie toen terecht gekomen?

We zijn naar een crisisopvang gebracht. We hebben daar een goede tijd gehad. Anna herinnert zich nog de uitjes naar Artis. Kim was pas drie jaar en is bijna alles vergeten. Ze heeft alleen de foto's nog, die iets vertellen over die periode uit haar leven.

Bleven jullie contact houden met jullie moeder?

In het begin wel. Er was wel een bezoekenregeling, maar onze moeder hield zich niet aan haar afspraken. Ze kwam onregelmatig op bezoek. We konden niet van haar op aan. Later zijn we haar een tijd uit het oog verloren.

Hoe zijn jullie bij pleegzorg terecht gekomen?

Eerst werden onze broers uitgeplaatst. Ze gingen samen in een gezinsvervangend tehuis wonen. Wij misten de jongens heel erg en vonden het vreselijk dat we uit elkaar gehaald werden. We wilden bij elkaar blijven. Anna wilde alleen samen met haar zusje naar een pleeggezin. Helaas konden we niet bij elkaar blijven. Ik heb mijn broers en zusje heel erg gemist.

Is er geen pleeggezin in jullie netwerk gezocht?

De familie van onze vader had ons op kunnen voeden. Onze moeder heeft deze mogelijkheid echter tegen gehouden. Ze was boos en verbitterd. Ze voelde zich erg gekwetst door onze vader. Hij had al weer een andere vrouw en ging door met zijn leven. Onze moeder had geen vertrouwen meer in andere mensen. Ze durfde niet samen te werken met de hulpverlening. Ze was erg bang ons kwijt te raken. Wat ze vreesde is echter gebeurd.

Was er nog contact tussen jullie als broers en zussen?

Onze voogd snapte dat het belangrijk was dat we elkaar als gezin bleven zien. Ze regelde elk jaar een familiedag. We gingen dan met onze broers een dagje op stap. Dat was heel fijn. Onze pleegouders hadden onderling contact. Ze zorgden er voor dat wij elkaar meerdere keren per jaar konden zien. We belden en schreven elkaar.

Anna vertelt dat het contact met haar familie haar goed deed. Ze heeft wel erg nare herinneringen over gehouden aan het afscheid nemen. Ik vond dat elke keer vreselijk verdrietig en hartverscheurend. Ik kan nog steeds geen afscheid nemen.

Hebben jullie het contact met jullie broers kunnen houden?

Toen we klein waren, zagen we elkaar ieder jaar. Dat was fijn. Later botste het ook tussen ons. Dat kwam door de omstandigheden. Een van onze broers zocht “de dingen op een verkeerde plek”. Toen mijn oudste broer 18 jaar werd, werd hij “vogelvrij” verklaard. Hij moest volwassen zijn en zijn eigen pad zoeken. Hij was nog veel te jong, had nauwelijks een netwerk en was onvoldoende voorbereid op het volwassen leven. Op dat moment zijn we het contact verloren.

Hoe heb je je broers weer teruggevonden?

Ik wist niet waar mijn broers waren en vroeg me steeds af of ze nog zouden leven. Toen ik in Curaçao ging stage lopen en bang was dat er iets met mij zou kunnen gebeuren, heb ik contact opgenomen met mijn oude begeleider pleegzorg en haar gevraagd mij te helpen. Dat heeft ze gedaan. Er is een brief via de gemeente bij mijn broers terecht gekomen. Nadat ik hen negen jaar niet gezien had, konden we elkaar weer ontmoeten. Anna vertelt dat deze hereniging haar erg gesterkt heeft. De verbinding met de familie is voor haar erg belangrijk.

Er is ook een tijd geweest dat ik liever geen contact had met mijn familie. Anna vertelt dat het te moeilijk voor haar was om elke keer weer afscheid te nemen. Ik moest door, ik moest overleven. Ik kon niet terug naar het leven, dat er niet meer was. Dus deed ik mijn best en probeerde in de nieuwe gemeenschap van mijn pleeggezin te overleven. Dat lukte, maar ondertussen was het gemis van mijn eigen familie, diep van binnen heel erg groot.

Hoe heb je die periode overleefd?

Ik heb me vooral aangepast. Mijn pleegmoeder was een zorgzame vrouw en heeft vooral erg goed voor mij gezorgd, toen ik jong was. Ze was erg geduldig, las voor, zat lang naast mijn bed. Toen ik in de puberteit kwam, werd het contact anders en moeilijker. Er kwamen steeds meer botsingen. Ik heb toen hulp gekregen en ben ik in therapie geweest bij een speltherapeut. Verbaal heb ik me altijd goed ontwikkeld. Emotioneel gezien was er voor mij nog veel te doen.

Klikte het in het pleeggezin?

Mijn pleegouders hebben hun best gedaan. We waren als persoon erg verschillend. Mijn pleegouders waren

eenvoudige mensen uit West Friesland, die zich geen raad wisten met emoties. Ik kan mij beter uiten en ben intelligenter. Ik ben blij dat ik de kans heb gekregen me te ontwikkelen en dat ik een HBO-opleiding heb kunnen volgen.

Wat vond je moeilijk?

De zwaarste dag van mijn leven was de dag dat ik langer bij mijn pleegouders woonde, dan bij mijn eigen moeder. Mijn pleegouders begrepen dit verdriet niet en konden mijn emoties niet ontvangen. Er was te weinig ruimte voor deze gevoelens in het pleeggezin. Er werd mij niet geleerd hoe ik kon rouwen en hoe ik met mijn verdriet kon omgaan. Voor mij was dat onbegrip van mijn pleegouders een grote teleurstelling. Ik voelde me niet gezien en gehoord. Ik wilde mijn pleegouders graag vertellen wat ik voelde. Hier was geen ruimte voor.

Door deze miscommunicatie kwam er veel woede bij mij naar boven. Ik kon me niet inhouden en moest me wel uiten. Mijn pleegouders begrepen mij niet en konden mij verbaal niet meer aan. Al deden ze nog zo hun best. Ze voelden zich gekwetst door mijn woorden.

Het feit, dat mijn pleegmoeder iedere dag dronk, maakte de situatie er niet beter op. Ze had een emotionele dronk en durfde op die momenten meer te zeggen. Als mijn pleegmoeder het even niet aan kon, begon ze te schreeuwen. Ik moest veranderen. Het lag allemaal aan mij. Mijn pleegouders vormden één front. Ze keken niet naar wat ik echt nodig had. Ik heb altijd het gevoel gehad, dat ik mijn pleegouders niet kon brengen, waar zij behoefte aan hadden. Zij dachten dat mijn gedrag voortkwam uit mijn verleden. Ik deed in hun ogen alles fout. Ze begrepen mij niet. Ik vond hun houding onterecht.

Tot hoe lang ben je bij je pleegouders blijven wonen?

Ik heb altijd het gevoel gehad dat mijn pleegouders het geld, dat zij van de provincie kregen om voor mij te zorgen, nodig hadden. Doordat de vergoeding ook na mijn 18e verjaardag door kon lopen en de pleegzorg werd verlengd, kon ik tot mijn 21e jaar in het pleeggezin blijven wonen. Voor mij was dat goed. Eerder was ik niet in staat om op mij zelf te gaan wonen.

Wat vind je belangrijk voor nieuwe pleegouders?

Pleegouders moeten een bepaalde emotionele intelligentie bezitten en in staat zijn de eigen “demonen in de ogen te kijken”. Iedere ouder zou eigenlijk bereid moeten zijn om aan zijn eigen “rommel” te werken voordat hij/zij kinderen krijgt. Ik ben me daar erg van bewust en heb dat ook gedaan.

DUBBELINTERVIEW: ANNA & KIM

Mijn ouders waren al uit elkaar voordat ik het levenslicht zag, vertelt de van oorsprong Surinaamse Kim. Mijn moeder kon niet voor ons zorgen. Ik ben als 3-jarige in een pleeggezin gaan wonen. Kim zegt zich weinig te herinneren. Ze weet niet meer hoe het toeling in haar gezin van herkomst. Dat vindt ze jammer. Ze had graag meer van haar geschiedenis willen weten.

Biologische vader

Pas rond mijn 8e verjaardag leerde ik mijn vader kennen. Hij kwam bij ons thuis en ik ging geregeld naar hem toe. Doordat mijn pleegouders het contact met hem onderhielden, kon ik mijn vader en zijn familie goed leren kennen. Op mijn 14e reisde ik zelfstandig naar hem toe en bezocht ik de familiefeesten. Ik kreeg een goede band met hem. Tot mijn spijt is mijn vader vroeg overleden. Ik was toen 24 jaar. Wat ik fijn en bijzonder vind, is dat het contact met de familie van mijn vader ook na zijn overlijden nog heel intensief is geweest. Met een nicht heb ik een fijne vriendschap opgebouwd. Op deze manier heb ik de cultuur van mijn vader goed leren kennen. Ik kreeg zelfs recepten van zijn nieuwe vriendin en kon zo Surinaams leren koken.

Kluzenaar

Met mijn moeder is het niet goed gekomen. Ze leeft momenteel als een soort kluzenaar. Ze zegt tegen anderen dat de kinderen geen contact met haar willen. Ze heeft het contact echter zelf verbroken. Ik heb eigenlijk heel weinig herinneringen uit de tijd, dat ik bij mijn moeder woonde. We zijn uit huis geplaatst omdat ze ons verwaarloosde. Ik was heel jong, ongeveer twee/drie jaar.

Mijn moeder was niet in staat om in haar eentje voor de kinderen te zorgen. Ze kon de verantwoording niet aan. Ze liet ons regelmatig alleen thuis en was dan met vriendinnen op stap. Ik weet eigenlijk niet veel van mijn verleden. Mijn broers vertelden weinig. Mijn moeder sloeg ze wel eens. Mijn zus is opener over haar herinneringen. Ik ben nieuwsgierig en zou nog meer willen weten over hoe alles precies gegaan is en zou mijn dossier graag willen lezen.

Groepsleiding

Mijn zus Anna is veel ouder. Pas nu we volwassen zijn, begrijp ik haar beter. Zelf kan ik me echt niets meer herinneren. Ik heb alleen de foto's gezien van het tehuis waar ik gewoond heb. Via oude foto's ben ik toevallig in contact gekomen met mijn oude groepsleidsters. Ik heb

er twee ontmoet. Zij vertelden mij dat ik een heel blij en gemakkelijk kind was. Ik kon me aan mensen binden en lekker zelfstandig spelen. Dat vond ik fijn om te horen.

Pleegouders

In mijn pleeggezin heb ik het in het begin erg fijn gehad. Ook zij vertelden dat ik een gemakkelijk kind was. Mijn pleegmoeder maakte veel tijd voor me vrij. Ze knutselde veel en kon goed met jonge kinderen omgaan. Toen ik ouder werd ontstonden er problemen. Mijn pleegmoeder had niet het vermogen om positief te blijven en complimenteuz te zijn. In mijn ogen had ze pleegzorg erg geromantiseerd. Ze had moeite met mijn gedrag en vond het erg dat ik alles wilde wat haar eigen dochter wilde. Ik was nog heel jong. Als mijn pleegzusje op schoot zat, wilde ik dat ook. Mijn pleegmoeder begreep dat niet. Zij nam mij dat kwalijk. Ik denk dat mijn pleegmoeder het gevoel kreeg, dat ik door mijn gedrag haar eigen kinderen beschadigde. Zij ging te veel voor haar eigen kinderen staan. Hierdoor ontstond er steeds meer afstand tussen ons.

Puberteit

Vooraf in de puberteit veranderde de verhoudingen. Ik ging me meer afzetten. Vooral tegen mijn pleegmoeder. Er ontstonden ruzies. Met mijn pleegvader had ik geen problemen. Hij was lief, maar werkte veel. Hij was voor mij een echte vader. Als ik aan die tijd terug denk, was mijn grootste wens geweest dat mijn pleegmoeder me meer als haar eigen kind had opgevoed. Helaas had zij niet goed door wat ik nodig had.

Er echt bij willen horen

Toen mijn beide pleegzusjes hun diploma haalden van hun middelbare school, ging mijn pleegmoeder met ieder apart een weekendje weg. Ik vond dat een prachtig cadeau en hoopte dat ze mij, als ik mijn diploma haalde, ook mee zou nemen. Maar mijn pleegmoeder nam mij niet mee. Ze repte daar op dat moment geen woord over. Dat vond ik heel moeilijk. Als ze me meer uitgelegd had, waarom ze dat niet deed, was het beter gegaan. Ze zei namelijk dat ze iedereen gelijk behandelde, maar dat voelde voor mij niet zo. Ik had zo graag meer dingen samen met haar gedaan. Ik was zo graag gelijk behandeld en had er echt bij willen horen. Het feit dat ze me haar "pleegdochter" noemde, vond ik vervelend. Iedereen kon zien, dat ik niet op haar leek. Ik heb een donkere huidskleur. Ik had liever gehad dat ze gezegd had dat ik haar "dochter" was. Ik denk dat zij er niet bij stil stond en niet begreep hoe het voor mij was.

Geestelijke moeder

Mijn “geestelijk” moeder kon dat wel zeggen. Toen ik al volwassen was, ben ik een vrouw in de kerk tegengekomen, waar ik goed mee kon praten. Ze zei tegen iedereen dat ze mijn “moeder” was. Ook haar man noemde mij “hun dochter”. Deze vrouw was heel fijn gevoelig. Ze belde me op als het niet goed met me ging. Ik kon mijn verhaal kwijt en goed met haar praten. Helaas is zij onlangs over-

leden. Pas toen ze dood was, realiseerde ik me, dat zij echt een “geestelijk” moeder voor me geweest is. Dat contact heeft me heel goed gedaan. Het was heel helend voor me.

Toekomst

Momenteel studeert Kim aan de HBO Sociaal Pedagogische Hulpverlening. Ze wil in de toekomst graag iets voor pleegkinderen betekenen. Zij is van mening dat pleegkinderen het fijn zullen vinden met andere pleegkinderen te kunnen mailen of te appen. Haar grootste droom is een plek te creëren voor pleegkinderen waar ze elkaar kunnen ontmoeten en waar allerlei leuke activiteiten speciaal voor pleegkinderen georganiseerd worden.

Familie blijft voor Kim heel speciaal. De belangrijkste zijn het gezin van haar zus Anna en haar nicht. Ook haar pleegbroer en schoonzus hebben een plek in haar hart. Ooit hoopt ze een leuke man tegen te komen: een man en een warme, lieve schoonmoeder.

TEAMBEZOeken: PLEEGZORG

Wat ondersteunt en wat levert hinder op?

In de afgelopen periode heb ik veel teams bezocht. Deze teambezoeken helpen mij om zicht te krijgen op zaken binnen Kenter die medewerkers als ondersteunend ervaren, maar ook op de items die hinder opleveren. Overall waar ik kom, ervaar ik grote betrokkenheid. Ik luister vol bewondering naar alle praktijkverhalen van medewerkers die zoeken naar de best mogelijke oplossingen voor bijzonder complexe cliëntproblemen.

Pleegzorg

Een van de grootste teams van Kenter is het maatschappelijk heel succesvolle pleegzorgteam. Wanneer kinderen niet meer veilig in hun eigen gezin kunnen blijven, wordt plaatsing in een pleeggezin algemeen als beste optie erkend. Maar pleegzorgmedewerkers hebben te maken met steeds moeilijker casuïstiek. Ook het tijdig vinden van voldoende pleegouders en hoe hen te ondersteunen bij de complexe problemen die zij ervaren bij de zorg voor ‘hun’ kinderen is een belangrijk punt. En wat doe je wanneer het - ondanks de grote betrokkenheid van iedereen en de zwaarte van de problemen - toch niet lukt een oplossing te bieden? Medewerkers en pleegouders voelen een grote druk om problemen die buiten het eigen bereik (zijn) ontstaan, op te lossen. Mijn erkenning en bewondering voor de geweldige inzet voor en betrokkenheid bij kinderen die in pleeggezinnen opgroeien, zijn groot.

PleegOuderRaad

Ook de kennismaking met de PleegOuderRaad heb ik als bijzonder ervaren. De persoonlijke verhalen raakten me diep. Dat sommige kinderen zo’n moeilijke jeugd hebben is schrijnend. Wat gun je hen dan alsnog liefdevolle pleegouders bij wie ze - vaak met vallen en opstaan - terecht kunnen. De POR denkt heel actief mee over hoe pleegouders bij hun belangrijke taak ondersteund kunnen worden.

Onlangs deden ze dat weer in de vorm van een informatieavond voor pleegouders. Te gast was Else-Marie van de Eerenbeemt. Zij legde uit hoe de binding tussen ouder en kind zich ontwikkelt onder bepaalde omstandigheden. Als een ouder bijvoorbeeld problemen heeft, wil het kind die ouder helpen. Dit versterkt de band. Die sterke, onherroepelijke binding tussen natuurlijke ouder en kind - hoe problematisch die ook is - moet door een pleegouder erkend worden om zelf binding met het pleegkind te kunnen opbouwen. Else-Marie sprak met groot respect over pleegouders en het belang voor pleegkinderen van hulp bij het opbouwen van een toekomst. De opkomst was overweldigend en de aanwezigen waardeerden de avond enorm. De goede start van de POR met deze informatieavond verdient een vervolg en dat gaat er ook zeker komen.

Rob van Dam

PLEEGOUDERRAAD

Ik wist niet hoe ik zoon en pleegzoon tegelijk kon zijn

“Tussen ouders en kind bestaat een onverbreekelijke band, die door de conceptie en geboorte al is ontstaan. Een kind zal in zijn leven onder de meest moeilijke omstandigheden achter zijn of haar ouders blijven staan, loyaal zijn naar hen. Deze onvoorwaardelijke verbondenheid tussen ouders en kind, noemen we ‘zijnsloyaliteit’. Als pleegouders langdurig voor een pleegkind zorgen, groeit er tussen kind en pleegouders ook een vorm van verbondenheid. Deze langzaam gegroeide verbondenheid wordt ‘verworven loyaliteit’ genoemd. Het kan voor pleegkinderen een blijvende worsteling zijn om de beide vormen van loyaliteit een plaats te geven in hun leven. De noodkreet ‘Ik wist niet hoe ik zoon en pleegzoon tegelijk kon zijn’ verwoordt dit gevoel heel treffend”.

Bovenstaand citaat komt uit de samenvatting van Else-Marie van den Eerenbeemt, die u kunt vinden op de website van Kenter Jeugdhulp.

Lezing

In totaal bezochten ongeveer 85 pleegouders en begeleiders pleegzorg de door de PleegOuderRaad (POR) georganiseerde lezing van donderdag 11 mei 2017 over hechting en loyaliteit. Else-Marie van den Eerenbeemt is familietherapeut en staat bekend als deskundige op het gebied van ouder-kind relaties. Ze schrijft boeken en is regelmatig op de televisie te vinden.

Tweecomponentenlijm

Hechting en loyaliteit horen onverbreekelijk bij elkaar als een soort tweecomponentenlijm. De één kan niet zonder de ander. Vooral voor pleegkinderen kan loyaliteit heel lastig zijn. Else-Marie wist ons te ontroeren

met haar voorbeelden en te inspireren met haar manier van vertellen.

Raymond (13): *“In mijn eerste pleeggezin waren ze allemaal fan van Ajax. Maar bij mij thuis waren we voor Feijenoord. Ik wou mijn pleegouders niet voor de kop stoten, dus hield ik mijn mond. De lol van voetbal kijken was er voor mij wel af, en zij vonden mij saai, dat ik nooit eens leuk meedeed. Dat kon toch niet? Wat moest ik dan tegen mijn vader en mijn broers zeggen als ik thuis kwam? Dat ik nu voor Ajax was? Mooi niet!”*

Door trouw te zijn aan zijn familie krijgt Raymond hier de naam van saaie piet, van spelbreker die weinig rekening houdt met het pleeggezin. Maar zijn verbondenheid met zijn eigen familie is zo sterk, dat hij liever een ondankbare spelbreker is in het pleeggezin, dan dat hij zijn vader en broers afvalt.

Pleegouders ontmoeten pleegouders

Onder het genot van een drankje en een hapje konden de pleegouders na de lezing nader kennis met elkaar maken. De leden van de POR waren aanwezig en ontvingen veel positieve reacties. De aanwezige pleegouders vonden de lezing interessant en

noemden het “indrukwekkend”. Het gaf hen stof tot nadenken. Pleegouders vonden het erg waardevol om elkaar te ontmoeten.

Als POR kijken we dan ook tevreden terug op een druk bezochte en geslaagde eerste officiële avond. We hopen nog meer van deze avonden voor u te organiseren.

Mocht u interesse hebben in de info over de lezing van deze avond, dan kunt u dat vinden op de website van de PleegOuderRaad: <https://kenter-jeugdhulp.nl/extra-informatie-pleegouders>.

Als u die avond aanwezig was willen we u hartelijk danken voor uw komst, was u er niet bij dan hopen we u er volgende keer te ontmoeten.

Tonny Kortekaas
Voorzitter PleegOuderRaad

kenter
JEUGDHULP

POR
Pleegouderraad

MARRIT: MERENGUE

Van haar tante heeft Destiny een nieuw toetje leren maken: verse bosvruchten in een leuk jampotje, verkruimelde merengue er boven op, en dan versieren met een toef slagroom. Enthousiast gaan we thuis aan de slag, gezellig keuvelend in de keuken.

Een lichtpuntje in een periode die verder gekleurd wordt door voortdurende spanningen, strijd, veel donkere blikken en afwijzing. Heel veel afwijzing. Al mijn pogingen om de onrust bij dit meisje weg te halen lopen op niets uit. Ik benoem haar gevoel, en ze wordt boos. Ik benoem haar boosheid, en ze wordt nog bozer. Met iedere afwijzing van haar neemt mijn gevoel van machteloosheid toe. En van die machteloosheid word ik wanhopig. En van die wanhoop, word ik narrig. Mijn lontje wordt korter en korter, mijn huilbuien langer en langer. Ik herken mezelf niet meer. Van positief, energiek en humorvol naar doemdenkende zenuwpees, die, zo zeggen de online-testen, in een burn-out dreigt te raken.

En hoe los je dat nou weer op? Van je werk kun je tijdelijk afstand nemen, van je kind niet. Dus ploeter ik onverminderd door. Na de zoveelste huilbui in een week spreekt een goede vriendin me streng toe. Ik moet hulp vragen. En wel nu!

Die nacht lig ik wakker en pieker me suf. Ik weet dat ik hulp moet vragen. Maar hoe moet dat dan? Oma is een weekje weg, de tantes moeten werken, vrienden en kennissen weten te weinig van de problematiek om veilige opvang te kunnen bieden. Waarom kon ik vroeger in het bedrijfsleven wel adequaat handelen en delegeren, en kost het me in mijn privéleven zoveel moeite? Deze gedachte triggert een reeks positieve gedachten en het allerbelangrijkste inzicht: "hulp vragen is niet een teken van zwakte, maar van kracht".

En ik weet exact wat mijn pleegdochter nodig heeft: structuur, begrenzing, en hulp bij het reguleren van haar gevoel. Mensen die dit kunnen? Pleegouders! De volgende dag bel ik mijn pleegzorgbegeleidster en spreek de gevreesde woorden: "Ik heb hulp nodig". Roos luistert aandachtig, en aarzelt niet: "Komt goed, we gaan op zoek naar een crisisgezin. Ik bel je terug."

Ze vindt een fantastisch gezin waar mijn pleegdochter een paar daagjes mag logeren deze vakantie, zodat ik op krachten kan komen. We worden hartelijk ontvangen bij Jur en Anke in hun gezellige huis, en Destiny heeft meteen

leuk contact met de andere pleegkinderen. Met een gerust hart laat ik Destiny daar achter.

Eenmaal thuis kan ik alleen maar huilen. In de dagen die volgen slaap ik veel, kijk Netflix series en loop doelloos door het huis. Na een paar dagen spreek ik af met vrienden. Ga sporten. Ga uit. Ruim het rommelhok eindelijk eens op. Mijn batterij laadt zich weer op. Na vijf dagen haal ik Destiny zoals afgesproken weer op.

Ze is in eerste instantie een beetje schichtig, houdt Anke en de andere kinderen nauwlettend in de gaten. Maar na vijf minuten rent ze ineens op me af en krijg ik een knuffel van jewelste. In de overdracht die Anke heeft gemaaild, lees ik terug dat Destiny mij erg gemist heeft. Gelegenheid om toe te geven aan mijn ontroering is er niet. "Mama, heb je nog merengue?" vraagt ze. "Nee schat, ik ben helemaal niet bij de bakker geweest vandaag." Vragend kijkt ze me aan. "Nee malle mama, ik bedoel in je hoofd?" Even staren we elkaar glazig aan, dan gieren we het uit. "Mijn migraine! Nee, die is weg. En ik ga voorlopig geen nieuwe halen!".

GEMEENTE STIMULEERT CREATIEVE AANPAK BIJ ZOEKTOCHT NAAR PLEEGGEZINNEN

Pleegzorgbegeleiders Rianne en Cindy van Kenter Jeugdhulp zijn gestart met een nieuwe aanpak voor het nijpend tekort aan pleegouders. Ze gaan vanaf nu zélf actief op zoek naar een pleeggezin voor hun veelal jonge cliëntjes. Dat doen ze onder andere door het organiseren van informatiebijeenkomsten in de wijk. De gemeente heeft aangegeven bij de creatieve aanpak mee te denken en te helpen waar nodig. Rianne en Cindy geloven in de aanpak.

Rianne en Cindy

(foto en naam zijn gefingeerd en niet van het echte jongetje)

Om de plaatsing van een kind in een pleeggezin succesvol te laten verlopen, moeten pleegkind en pleegouders goed bij elkaar passen. Want als 'vraag' en 'aanbod' niet goed op elkaar aansluiten, is de kans op teleurstelling voor beiden groot. Het is vaak een hele toer om een geschikt pleeggezin voor een kind te vinden, laat staan als er eenvoudigweg niet genoeg pleeggezinnen zijn.

Informatieavond

Erik is een stoer, gevoelig 11-jarig jongetje, dat drie jaar geleden zijn

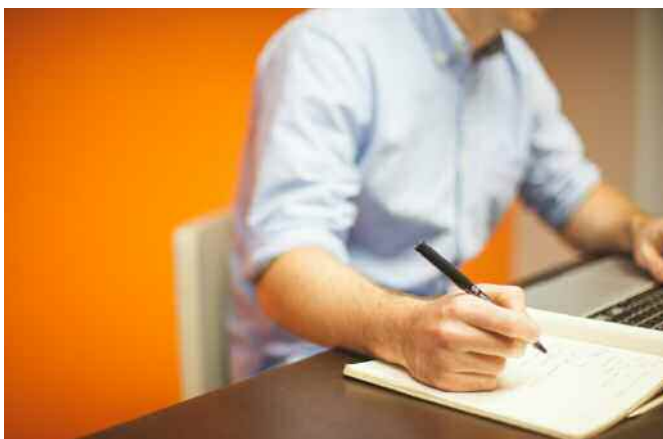
moeder verloor. Nu ook zijn vader ongeneeslijk ziek is en niet meer voor Erik kan zorgen, ondernemen Rianne en Cindy actie. Ze geloven er vast in: ergens moet er een gezin zijn dat Erik liefdevol wil opnemen om hem een veilig thuis te bieden.

De twee bevlogen begeleiders begrijpen dat het een ingrijpende beslissing is: een pleegkind in huis. Daarom organiseren ze op 6 juli a.s. een informatieavond (tussen 19.30 en 21.00 uur) in Buurthuis de STEK Heirweg 2, 1951CD, Velsen-Noord.

Op deze avond is iedereen van harte welkom om alles te weten te komen over Erik. Mensen die nu al meer willen weten kunnen bellen naar Rianne en Cindy (06 24971247).

- Op 23 juni de online special van Mobiel, tijdschrift voor pleegzorg, over het **Symposium Pleegzorg en Gezinshuizen** is verschenen. Deze uitgave staat vol met informatieve en actuele artikelen, interviews en ervaringsverhalen. U kunt het tijdschrift lezen (en delen!) via: <http://magazine.mobiel-pleegzorg.nl/special-symposium-pleegzorg-en-gezinshuizen>. Een mooie manier om terug te kijken op een geslaagd symposium. En voor iedereen, die niet aanwezig was, alsnog te kunnen lezen welke onderzoeken er momenteel bij de verschillende universiteiten plaats vinden over bijvoorbeeld hechting en seksualiteit.
- Kenter Pleegzorg gaat pleegouders een praktische **curcus E-learning 'Hechting en het gedrag van mijn pleegkind'** aanbieden. Naast het filmen thuis (VIB-G) krijgen pleegouders een korte uitleg over hechting.

- Er wordt informatie gegeven over hoe onveilige hechting terug te zien is in gedrag van pleegkinderen en hoe je daar als pleegouder op kunt reageren. Middels verschillende casussen kunnen de pleegouders oefenen. Zij krijgen handvatten en tips, passend bij die situatie. Er komen antwoorden op de vraag wat de mogelijke oorzaken en uitingsvormen van onveilige hechting zijn en wat de gevolgen hiervan zijn voor de ontwikkeling van kinderen. Een gezonde hechting is van groot belang. Door de cursus te volgen krijgt u meer zicht op welk gedrag en welke reacties van pleegouders daaraan bijdragen. Wat zijn uw krachten en wat zijn uw valkuilen?
- Orthopedagoog Anouk Goemans in haar promotieonderzoek pleit ook voor meer screening en monitoring. Pleegkinderen vertonen meer probleemgedrag dan leeftijdsgenoten in 'normale' gezinssituaties. Daardoor worden ze regelmatig overgeplaatst naar andere pleeggezinnen. Het is echter lastig om te bepalen wat dat probleemgedrag precies veroorzaakt.

PLEEGGEZIN GEZOCHT

Dylan is 11 jaar en we zoeken een **voltijd pleeggezin**. Dylan is jaren getuige geweest van huiselijk geweld. Zijn moeder heeft aangegeven niet de structuur en energie aan Dylan te kunnen geven die hij nodig heeft en daarom niet voor hem kan zorgen. Vader is buiten beeld. Dylan is een onderzoekende jongen die altijd zal kijken hoe ver hij kan gaan. Hij kan erg genieten van aandacht en als een volwassene er gewoon voor hem is als hij uit school komt. We zoeken een pleeggezin waar in ieder geval een man aanwezig is, het liefst met (oudere) kinderen.

Voor **Sofie (11 jaar)** zoeken we een **deeltijdpleeggezin voor liefst elke week**, maar anders wat haalbaar is voor het pleeggezin. Het is een heel leuke meid met veel pit. Sofie is gek op honden. Het zou voor haar fijn zijn als het deeltijdpleeggezin in Haarlem-Noord woont. Voor moeder is de zorg voor Sofie zwaar, onder andere door persoonlijke problematiek. Het lukt haar niet om grenzen te stellen en er is veel strijd tussen haar en Sofie. Er wordt met moeder besproken of het beter is als Sofie volledig in een pleeggezin gaat wonen, dus als er een deeltijdpleeggezin is dat in

de (nabije) toekomst eventueel meer kan bieden, zou dat mooi zijn. Dit hoeft echter niet.

Sebas is 7 jaar en zoekt een **deeltijdgezin voor een weekend per maand**. Sebas is een vrolijke en ontwapende jongen. Hij speelt het liefst buiten en is een wildebras, hij stormt overal op af. Sebas houdt erg van (grotere) dieren, zoals katten en honden. Bij kleine dieren zoals hamsters moet hij uit de buurt gehouden worden. Zijn moeder woont in België en hij woont bij zijn vader. Zijn vader heeft persoonlijke problemen op verschillende gebieden en heeft het nodig om af en toe tot rust te kunnen komen om zo de zorg voor zijn zoon vol te kunnen houden.

Kaihleigh is 9 jaar en we zoeken voor haar een **deeltijdgezin voor een weekend per maand**. Kaihleigh wordt omschreven als een overenthousiast meisje. Ze wil alles doen voor anderen en moet hierin begrensd worden. Ze kan heel druk zijn, maar met duidelijke structuur en rust gaat het goed. Kaihleigh woont bij haar moeder en ziet haar vader weinig. Haar moeder heeft psychiatrische problemen en is overbelast.

Ook voor **Rody** wordt een **deeltijdpleeggezin gezocht voor twee weekenden per maand**. Rody is **7 jaar** en groeit op bij zijn grootouders. Rody is een lief, maar ook druk jongetje. Hij is graag buiten, maar moet dan constant in de gaten gehouden worden. De zorg voor Rody is daardoor zwaar voor zijn grootouders die nauwelijks tijd voor zichzelf hebben. Er wordt een stevig pleeggezin gezocht dat hem goed weet te begrenzen.

Voor **Roy (4,5 jaar)** en **Iwan (3,5 jaar)** zoeken wij met spoed een **pleeggezin voor 4 maanden**. Roy en Iwan wonen samen met hun zusje van 1,5 jaar bij moeder. Moeder heeft aangegeven op het moment de zorg voor de 3 kinderen niet aan te kunnen. Gezin is aangemeld voor ambulante hulpverlening. De hulpverlening thuis kan pas over 3 maanden starten. Daarom wordt overbruggingszorg aangevraagd voor de oudste twee kinderen. Moeder wil graag dat de jongens samen in een gezin in de omgeving van IJmuiden worden geplaatst, zodat Roy op zijn eigen school kan blijven. Roy en Iwan zijn energieke jongens, die van buiten spelen, verstoppertje en voetballen houden. Roy is een lieve en zorgzame jongen, die gemakkelijk vriendjes maakt. Bij moeder zoekt hij de grenzen op. Moeder kan hem die grenzen op dit moment niet geven, waardoor er vaak conflicten ontstaan. Hij heeft meer structuur en duidelijkheid nodig.

Iwan is meer op zichzelf. Hij houdt van bouwen en puzzelen. Dingen waar hij bij moet nadenken. Hij heeft veel meegemaakt. De jongens zijn getuige geweest van huiselijk geweld tussen ouders. Als Iwan boos wordt gaat hij stampen, schreeuwen en slaan. Hij laat dit gedrag vooral bij zijn moeder zien. Anderen zien dit gedrag niet bij Iwan.

Gedicht over hechtingsstoornis:

*Laat mij je niet voor de gek houden met mijn gezicht.
Want ik draag een masker.
Een masker, dat ik niet durf af te zetten.
'Doen alsof' is mijn tweede natuur.
Maar laat je alsjeblieft niet voor de gek houden.
Ik geef de indruk dat ik zelfverzekerd ben.
Dat alles zonnig is, zowel binnen als van buiten.
Dat ik niemand nodig heb.
Maar alsjeblieft geloof mij niet!*

*Aan mijn uiterlijk zie je niets.
Maar daaronder voel ik verwarring en angst.
Ik voel eenzaamheid en pijn.
Maar dat verberg ik, want ik wil niet dat iemand dit ziet
Mijn zwakte veroorzaakt paniek in mij.
Ik ben bang dat ze mijn angst en pijn kunnen zien.
En daarom draag ik mijn masker.*

*Ik heb hulp nodig van mensen zoals jij.
Mensen die genoeg van mij houden om te blijven helpen.
Hulp en zorg is wat ik nodig heb.
Maar dat vertel ik je niet.
Want dat durf ik niet.
Ik ben bang dat je mij dan minder waard zult vinden.
Ik ben zo bang dat ik niets ben, dat ik slecht ben.
En dat jij dat dan zal zien en mij gaat afwijzen.
Net als toen.*

*Dus ik speel mijn spel, mijn wanhopige spel.
Ik hou niet van verstoppertje of van oppervlakkigheid.
Ik wil ook liever gewoon lief zijn
Maar daar moet jij mij bij helpen.
Ik kan dit niet alleen.
Jij moet een hand naar mij uitsteken, ook al lijkt dit het laatste wat ik wil.
Jij alleen kunt mijn leegte en mijn pijn wegnemen.*

*Je help me elke keer als je liefdevol naar mij bent.
Jij bent de enige die de muren om mij heen kan afbreken.
De muren waarachter ik angstig woon.*

*Jij bent de enige die mijn masker kan afnemen.
Mij kan redden uit de schaduwwereld van onzekerheid en angst.
Ik zal niet gemakkelijk voor je zijn.
Een lang gevoel van waardeloosheid bouwt dikke muren.
Hoe dichterbij je komt, hoe meer ik je zal afwijzen.
Ik weet het.
Het is niet logisch, ik snap er zelf nog het minste van.
Ik vecht tegen het gene waar ik zo naar verlang.
Gelukkig zijn liefde en geduld sterker dan de hoogste muren.*

*Want achter die muren ligt mijn hoop
Alsjeblieft breek deze muren af met jouw kracht, geduld en onvoorwaardelijke liefde
Want het kind in mij is beschadigd en erg alleen.
Heb mij lief.
Ook als ik niet lief kan zijn.
Heb mij lief.
Ook als ik je alleen maar afwijs.
Laat mij niet alleen.
Ook niet als anderen jou laten vallen om wie jij bent voor mij.*

*Laat het kind in mij niet verdrinken in deze eenzaamheid, verdriet en angst.
Help mij deze muren af te breken, zodat wij elkaar mogen ontmoeten en rust en vertrouwen.
In eenheid en liefde.
Gewoon zoals zouden moeten zijn zijn:
Zonder als die angst en die pijn.*

*Eens heb ik geleerd dat liefde alleen maar pijn kan zijn.
Leer mij alsjeblieft dat liefde fijn mag zijn.*

Uit het Engels, naar Charles c. Finn, vertaald en uitgebreid door Kees de Vries.